

Zumovo dobrodružství

Tento příběh je o myšákovi Zumovi, který zachránil celé zvířecí městečko před Černým ďáblem...

...užijte si čtení.

Na kraji hlubokého lesa žilo mnoho zvířecích tvorečků. Avšak ten nejznámější jsem byl já! Hádáte, proč jsem byl zrovna já ten nejznámější? Protože kam jsem vlezl, tam zbyla jenom zkáza a pohroma. I když jsem jenom deset centimetrů dlouhý, dokážu pod naším městečkem zničit více věcí než voda anebo lidská bytost. Ó pardon, nepředstavil jsem se. Jmenuji se Zum a někteří mě oslovují Zumák. Ale většinou, tedy skoro pořád „ničitel Zum“. Jsem myšák. Ale ne ledajaký. Ale to už jsem vám vlastně řekl. Takže pojďme pěkně od začátku.

Příběh nejznámějšího myšáka začal jednoho krásného rána, když šel na svoji obvyklou procházku. Najednou uslyšel takový divný zvuk: „Ah. Ahhhhhha.“

Přiběhne blíž, a co nevidí? Jakéhosi starého bláznivého skokana, který leží na vlhkém mechu, celý vystrašený k smrti.

Podal tomu ubožákovi trochu vody z nedalekého potůčku a zeptal se: „Pane, co se vám vlastně stalo?“

A on povídá: „Ani se, hochu, neptej. Já ho viděl. Při mé poslední návštěvě

Červené hory jsem ho uviděl na vlastní oči. Jeho obrovské zlé rudé oči na mě zíraly z temného skalního otvoru. Hrozně jsem se leknul a skákal jsem snad nejrychleji v mém životě. Už jsem si myslel, že jsem ho setřásl, ale mýlil jsem se. Ta stvůra se rozběhla přímo za mnou. Jen tak, tak, že jsem stačil vyskákat na strom. Stvůra nakonec odešla. Celou cestu z té hory jsem se nezastavil, až zde... skáču již mnoho dní. Jsem velice vyčerpaný a vystrašený.“

Zum pomohl starému skokanovi do bezpečí a rozhodl se najít tu nepředstavitelnou nestvůru. Samozřejmě věděl z historek, co je to za hrůzného tvora. Co obětí má na svědomí! Nikdo ho však zblízka na vlastní oči nespatrił.

Poptával se všude kolem, ale koho se zeptal, buďto s křikem utekl, anebo řekl, že je to ten nejhorší zabiják, jakého svět viděl. Zum se poptával v celém městečku a nakonec okolo něj nebylo ani živáčka. Jakmile zvířecí obyvatelé uslyšeli jméno Černý ďábel, schovali se.

Najednou něco zašustilo za velkým keřem a Zum zaslechl: „Hhhh.“

Zum se lekl a s myšlenkou, že je to právě ta stvůra, o které mu vyprávěl starý skokan, se nemohl pohnout z místa.

Místo toho však z křoví vylezl starý brouk.

„Hledáš Černého ďábla?“ ptal se.

„Ano, hledám. Víte o něm něco?“

„Ano. Říká se, že je to hrozné černé stvoření. Prý pokaždé když přijde do nějakého městečka nebo vesnice, obyvatelé slyší jen křik a potom úplné ticho.“

„A vy tomu věříte?“

„Ovšem. Já jsem to zažil. Všem to od té doby vykládám, ale nikdo mi nevěří. Nebo říkají, že jsem blázen. Jenže teď přijde sem. Ti nejstarší, co stvůru potkali, už dávno nežijí. Většinu z nich si odnesla. A teď – už velice

brzo – si přijde pro další nebožáky. Cítím to ve svých starých kostech.“

Zum polkl. „Vy snad ŽERTUJETE?! Černý ďábel se chystá přijít do tohoto městečka?“

Zum si sedl na kámen a nahlas přemýšlel: „Jak bych se mohl co nejrychleji dostat k té nestvůře?“

„Hmmm... vím, kdo by ti mohl poradit,“ řekl jeden malý mraveneček, který už nějakou chvíli naslouchal.

„Kdo?“ zeptal se Zum.

„Barevní motýli. Žijí hluboko v lese.“

Zum poděkoval starému broukovi i mravenečkovi a vydal se na dalekou výpravu přes hluboký les. Tento les však nebyl jako ostatní. Byl tak hluboký, že si Zum neviděl na vlastní nožky. Šel a šel a najednou na něj někdo hodil síť.

„Máme ho! Máme ho!“ ozvalo se z křoví, ze kterého vyskočilo několik rozhněvaných jezevců. Byli celí natěšení, že chytili Černého ďábla. Když však viděli Zuma, nadšení je rázem opustilo.

„Co jsi zač a co pohledáváš na takovémhle nebezpečném místě?“

„Hledám Černého ďábla,“ odpověděl Zum.

„Ha, ha, ha!“ jezevci se smíchy mohli utlouct. Zum již ve svém životě několik jezevců potkal. Ale tihle byli velice silní a z tlam jim svítily jejich ostré nabroušené zuby.

„Černého ďábla ještě nikdy nikdo nenašel. Ale já vím, kde je,“ řekl Zum, „žije támhle na Červené hoře. Jen musím zjistit, jak se k němu co nejrychleji dostat. On se totiž chystá napadnout naše městečko na kraji lesa. Musím najít barevné motýly, kteří žijí v tomto lese.“

Najednou to nad myšákem a jezevci zašustilo. Brzy se k nim z husté mlhy slétli barevní motýli.

„Hledáš nás?“ zeptali se přímo Zuma.

„Ano, hledám... jak to ale víte?“

„My víme vše, co se kde v tomto lese šustne. Jak ti můžeme pomoci?“

„Potřebuji se co nejrychleji dostat na vrchol Červené hory a zabít nestvůru, než napadne naše městečko,“ odpověděl nebojácně Zum.

„Jsi velice statečný. Nebudeš to mít vůbec jednoduché. Jakmile se dostaneš na druhý konec lesa, musíš přebrodit rozvodněný potok. Poté se zeptej, kde najít obrovskou kovovou skříňku, kterou se dostaneš na úplný vrchol Červené hory. Tam v černé jeskyni žije Černý ďábel.“

„A jak to chceš dokázat? My jezevčí bratři se ho už stovky dní snažíme najít a chytit. Avšak ani po sto dnech nikdo z nás nepřekonal tento hluboký les a nezdolal velký potok. Malý myšák, jako jsi ty, to přece nemůže vydržet ani zdolat.“

„Já to dokážu!“ odpověděl statečně Zum. „Zdolám hluboký les a překonám i velký potok.“

A po těch slovech odvážný Zum vyrazil. Když už byl skoro na konci lesa, nemohl uvěřit vlastním očím. To, co se o potoku vyprávělo, byla pravda. Potok byl tak široký, že mohl Zum jen těžko dohlédnout na druhý břeh.

„A ještě k tomu začíná pršet,“ pomyslel si Zum, „jak potok přebrodim, když bude po dešti rozvodněný ještě víc?“

Nezbývalo mu nic jiného, než se schovat před deštěm v dutině starého stromu a vyčkat, až liják ustane.

Poté co přestalo pršet, byl Zum opravdu bezradný.

„Co si teď počnu?“ vzdychl těžce. „Jak se jen dostat přes tento potok? Kéž bych měl křídla, mohl bych jej přeletět.“

Zum si sedl a přemýšlel. Po chvíli slyší, jak někdo volá o pomoc: „Pomoc! Pomozte mi někdo!“ Zum uviděl důstojného pana Volavku, jak se marně

snaží vyprostit pochroumanou nohu z potrhaného slaměného voru, který je unášen proudem rozvodněného potoka.

„Ach nééé,“ vykřikl Zum. „Vždyť se utopí!“

Zum bleskově vytáhl kousek provázku, který měl u sebe v brašničce. Bez váhání hodil jeden konec trosečnickovi na vor a druhý uvázal za kořen stromu. Po chvíli se mu podařilo důstojného pana Volavku vytáhnout na břeh.

„Děkuji ti, ať jsi, kdo jsi. Jak se ti mohu odvděčit?“ zeptal se Zuma zachráněný pan Volavka.

„No, potřeboval bych se dostat na druhou stranu potoka,“ řekl stydlivě Zum.

„Rád ti pomohu, protože jsi mi zachránil život.“

Když přelétávali potok, zeptal se Zum důstojného pana Volavky, jak se vlastně na ten slaměný vor dostal.

Pan Volavka odpověděl: „Když jsem si stavěl hnízdo, praskla pode mnou náhle větev. Uvízl jsem a nemohl vzlétnout. Spadl jsem i se svým hnízdem rovnou do rozvodněného potoka. Proud byl tak silný, že jsem se nemohl vyškrábat na břeh a doplul jsem až k tobě...“

„Tak, jsme tady,“ řekl pan Volavka na druhém břehu potoka. „Obyčejně tu bývá mělko, a tak se tady tomu říká bažina.“

„Děkuji vám, pane Volavko,“ poděkoval Zum a vydal se na další cestu.

Jeho výpravu nepřerušil ani pokácený strom, který mu ležel v cestě. Zum se snažil vyškrábat na jeho kmen, ale byla taková mlha, že Zum neviděl, kam šlápnout. Nešťastně stoupl na ostružinový trn: „Auu!“ Podruhé na ještěřčí ocas.

„Kam koukáš, nešiko nešikovná?! Víš, jak dlouho mi ten ocásek dorůstá?“ rozzlobeně se na něj mračila ještěrka.

„Pardon, madam, nechtěl jsem vám tolik ublížit, byla to nehoda. Promiňte

mi, prosím,“ červenal se hanbou Zum.

Vyškrábat se na kluzkou kládu nebylo vůbec jednoduché. Drápky ho bolely a byly celé polámané. Naštěstí však potkal hodného pavoučka, který mu pomohl svými pavučinovými vlákny se dostat až na samý vršek klády. Když se konečně spustili z kmene na druhou stranu a stáli opět na zemi, uviděl Zum v trávě cosi se blýskat.

„Co je to?“ zeptal se Zum pavoučka a ukázal na kulatou lesknoucí se věc.

„No to je přece lidský prsten?“ odpověděl pavouk. „Lidé ho nosívají většinou kolem prstu. Zřejmě ho tu někdo z nich ztratil, když tudy procházel.“

Zum jej sebral a uložil do svého ranečku. Možná se mu bude ještě cestou hodit.

„Kam máš vlastně namířeno?“ zeptal se ho zvědavě pavouček.

„Na vrchol Červené hory,“ odpověděl Zum a poděkoval pavoučkovi.

„Tak ti přeji hodně zdaru na tvé dobrodružné cestě a ať se šťastím dojdeš zpět.“ A s těmito slovy pavouček zmizel v mlze.

Zum se dál poptával na cestu. Někteří mu radili, že na horu může jít přes velké balvany. Je to prý sice zdlouhavá cesta, ale přesto bezpečná. Pak mu ukázali kovovou skříňku, o které mluvili motýli. Lidé ji nazývají lanovkou. Dostat se v této podivné věcičce na horu, to byl ten druhý, velmi nebezpečný způsob, který si mohl Zum zvolit.

„Děj se co děj,“ řekl si Zum, „vyberu si tuhle cestu.“ Ukázal na houpající se věc, zavěšenou na nikde nekončících kovových provazech. Moc dobře věděl, jak musí být mezi lidmi opatrný. Kdyby ho snad někdo z lidí, kteří pomalinku nastupovali do té divné věci, uviděli, bylo by s ním ouvej. Co nejnepatrněji se přiblížil k jedné osobě a těsně se přitiskl k její vysoké botě. Raz, dva, tři a šup, byl uvnitř. Skrčil se v tmavém rohu a tiše vyčkával. Srdíčko mu bilo jako o život. Najednou ucítil, jak se ho pokoušejí uchopit malé ručičky. Byla to copatá holčička s obrovskými zvědavými očičkama,

která si s ním chtěla hrát.

Zum věděl z vyprávění, že malí lidé myškám neublíží, i to, že někteří umějí dokonce číst zvířecí myšlenky. Podíval se na holčičku, zavřel oči a...? Holčička vše pochopila. Tiše se na něj usmála. Zuma napadlo, že by se jí mohl líbit prstýnek, který našel v lese pod spadlým stromem. Rychle jej vytáhl z brašničky a dal jej holčičce jako poděkování za to, že ho neprozradila. Cesta na Červenou horu byla opravdu bleskově rychlá. Ani se nenadál a kovová bedna se zastavila. Všichni začali rychle vystupovat. Jen tak, tak, že stihl vyskočit, než se ta čertovská věc opět rozeběhla.

Zum byl po vyčerpávající cestě unavený, proto si začal hledat nějaké místo, kde by mohl přenocovat. Měl štěstí, neboť narazil na malou opuštěnou pastoušku, kde mohl přespat. Usnul okamžitě.

Druhý den ráno se nasnídal lesních plodů a vyrazil hledat jeskyni, kde sídlí Černý ďábel. Na samém vrcholu uviděl vyvrácený strom a pod ním vchod do jeskyně.

„Ta musí jistě patřit Černému ďáblu,“ pomyslel si. Chtěl se vyšplhat po stromu až k otvoru, který zřejmě sloužil jako okno jeskyně, když si najednou všiml lesknoucího se. Předmětu. Z hromady listí vykukovala dýka, vyrobená zřejmě z drápu nějakého dravce. Patřila si nějakému statečnému bojovníkovi, který tu byl před ním.

„Ta se mi bude nadmíru hodit,“ řekl si a opatrně si ji vložil do brašny. Znovu se vyšplhal po kmeni stromu až k oknu jeskyně. Jakmile do ní nahlédl, jen tak, tak, že hrůzou nevyjekl. Polovina jeskyně byla zaplněna kostmi ze zvířecích obětí. Z hromady vykukovaly čtyři obrovské chlupaté končetiny s ostrými silnými drápy... Něco hrůzostrašně škaredého a odporně smradlavého se zrovna pohnulo přímo vedle Zumova tělíčka. Zumovi přeběhl mráz po zádech. Byla to Ďáblova opuchlá hlava. Z huby mu v řadě zubů trčely dva žluté kly. Zrovna spal. Jeho tlusté břicho, porostlé šedivými štětinami se nafukovalo do rytmu, jak stvůra oddychovala ze spánku. Náhle už se Zum nebál. Naopak. Cítil se najednou velmi silný. Měl neuvěřitelný vztek, když si představil, kolik zvířátek má tahle stvůra na svědomí. Kolik

zvířecích rodin zůstalo bez dědů či otců, kteří se snažili tak, jako teď on, tohoto bezcitného zabijáka dopadnout.

Sebral všechny síly, co mu v jeho myším těle zbyly, popadl dýku a rychle ji zapíchl do hrudi spícího netvora. Odporné zvíře zaječelo bolestí a svojí ohromnou packou udeřilo Zuma přímo do hlavy. Poté se jeho tělo bezvládně svalilo k zemi, kde naposledy vydechlo. V jeskyni toho odpoledne všechno utichlo. Co se stalo se Zumem, nikdo neví. Říká se, že tím úderem přišel o jedno oko a těžká tlapa Černého d'ábla mu rozdrtila i zadní packu. Jisté však je, že se do městečka na kraji lesa již nikdy nevrátil. Zpráva o smrti Černého d'ábla, která se poté nesla široko daleko, se dostala až do nejhlubších míst lesa... Všichni zvířecí obyvatelé si dodnes vypráví příběh o Zumovi, statečném myšákovi, který ukončil jejich trápení a obavy o holé životy.

Když náhodou na svých cestách potkáte myšáka, prosím, neubližujte mu. Třeba bych to mohl být já – váš hrdina, který se nakonec rozhodl vrátit domů.

Konec...

Napsala Maria Kotyzová